

A kivitelezési szakmában a hibákat könnyebben vesszük észre

A kivitelezés egy kemény, néha kissé már kegyetlen területe a szakmánknak. Mindenki hibázhat, de itt a rossz többnyire ki is derül. Az itt tevékenykedő kollegákra – mi irodai emberek – néha csodálattal, tisztelettel tekintünk, tudásukat nagyra tartjuk, de néha fenntartással is nézünk rájuk. Ezért is szolgál örömmre, hogy e terület egyik kiemelkedő személyével, Németh Lászlóval, az ENSI Kft. tulajdonos igazgatójával beszélgethetek, aki 2014-ben a szakma egyik legrangosabb kitüntetését, az „Év Épületgépész Kivitelezője” címet nyerte el.

■ *De haladjunk sorrendben! Az ENSI Kft. most ünnepi alapításának 21. évfordulóját és ez idő alatt napjaink egyik legnagyobb hazai kivitelező vállalatává nőtte ki magát. Hogyan is kezdődött? Adnál egy rövid összefoglalót?*

Még az egyetemen, Dr. Szánthó Zoltán, Dr. Bánhidi László és Dr. Kajtár László tanár urakkal indult a történetem, amikor 1993-ban egy diplomamunka lehetőség adódott Norvégiában. A norvégok kiírtak egy energiaracionalizálással kapcsolatos pályázatot a végzős diákoknak és a már végzett mérnököknek. Négyünket ki is vittek diplomamunka készítésre, amit aztán 1993 szeptemberében védünk meg. Onnantól kezdve keményen dolgoztunk azon, hogy a norvégoknak legyen e témához kapcsolódó projektjük Magyarországon. Erre két nagy lehetőség adódott: az egyik a Budai Vár teljes energiaracionalizálása, a másik pedig a BME déli szárnyának 9 épületénél. Végül ez utóbbit valósítottuk meg. Erre alakult meg az ENSI Kft. 1994 februárjában.

Később Szegeden végeztünk komplex energiaracionalizálási projektet, az EU elődje, a Phare program keretein belül. Ez egy hat épületből álló csoport volt, amely főleg középületekből (iskola, óvoda, kórház és 2 lakóépület) állt. Már akkor a szegei Rókus II Kórháznak telepítettünk egy 150 m²-es napkollektoros egységet. Így indult el a társaság annak idején, akkor norvég tulajdonosokkal, vezetőikkel. Ez a felállítás 1997 augusztusáig maradt így, amikor is a 90%-os külföldi tulajdonosunk úgy döntött,

hogy négy divíziót leépít, és csak egyet tart meg, azt az egyet is a tengeri olajkutató hajók gépészeti szervélyezésére. Akkor a cég saját tőkéje (halmozott nyereség, veszteség) éppen mínusz volt, mintegy 25 millió forinttal, adott volt a helyzet, hogy vagy sikerül a vállalatot eladni, vagy leépítik. Végül ebben a helyzetben vásároltam meg a vállalkozást, onnan építettük fel a mai állapotára.

■ *Az elmúlt 20 év töretlen fejlődését hogyan tudtátok elérni, hiszen rettentően sok és váratlan változás – beleértve a gazdasági válságot is – történt körülöttem? Mi a túlélés kivitelezői stratégiája?*

En úgy látom, hogy 2-3 évente meg kell tudni újulni. Akár a tervezés, akár a szervezés, akár technológia, akár eszközök, akár a HR területén, és ami igazán fontos nálunk, hogy az energiaracionalizálás területén van egy know-how-nk, amit a norvégoktól megtanultunk és azóta fejlesztettünk is. Ennek is az eredménye, hogy amíg 1997-ben 12-en voltunk, most több mint 60-an vagyunk, árbevételünket kb. megharmadszoroztuk, és mindig pozitív eredményekkel zártuk az évet.

■ *Érdekelne, hogy az elmúlt kb. 20 év alatt volt-e olyan időszak nálad, amikor arra is gondoltál, hogy kár volt megvásárolni a céget és jobb lenne alkalmazottként dolgozni?*

Ilyen periódus nem, de olyan volt 4-5-ször is, amikor azt gondoltuk, hogy a következő hónapban nem érdemes kinyitnunk az irodánk ajtaját.

Ez szerintem bárkivel előfordulhat, aki vállalkozás tulajdonosa vagy felővezetője. De ezeken kellő erőbedobással, akarattal túlléptünk. Aki erre a mai világban nem képes, annak szomorú sors jut.

■ *Egyébként hogyan lesz valakiből kivitelező?*

Már 5-6 éves koromban épületeket építettem téglából a műszerész nagyapámnál. A rajzkészségem az építésmérnökséghez nem elég művészi, de amikor a BME-re jártam, akkor két terület érdekelt igazán: az orvosi műszerészet és az épületgépészet. Amikor elvégeztem az egyetemet úgy alakult, hogy az évfolyam egy része tervezőnek, a másik része kereskedőnek ment és néhányan kivitelezők lettünk. A lehetőségek közül válogattunk, a kivitelezés mellett nagyon szeretek kereskedni és tervezni.

■ *Kérlek, sorolj fel néhány olyan nagy munkátokat, amelyekre igazán büszke vagy!*

Ilyen például az Örs vezér téri IKEA, vagy az Electrolux jászberényi építkezése. Ezek az elején izgalmasak voltak, mert rajtuk tanultuk a szakmát.

Az utóbbi évekből néhány: Árkád (Szeged, Budapest, Örs vezértéri) bevásárlóközpontok, Lego, Givaudan, Hilti, Henkel, Takata, Festo, Audi, Coca-Cola gyárak, új Fradi Stadion, Ipw, Haller Kert, Átrium Park irodaházak.

A kivitelezés mindig más, minden szerződés, megbízás, épület más.

Volt, amikor egy évben 8-10 áruházat építettünk, különböző méretekben, Csepelen, a Bécsi úton, Hatvanban, Miskolcon, Pécsen. De attól függetlenül, hogy ezek szabványosított épületek voltak, a közműbekötés máshol volt, mások voltak a tűzvédelmi elvárások, más volt a fővállalkozó, a tervező stb.. Minden építkezésnek megvan a maga varázsa. Pozitív élményeink vannak minden projekttel kapcsolatban, de voltak nehézségeink is, amikor elég nagy energia befektetéssel tudtuk csak elérni, hogy az építkezés megvalósuljon. Volt olyan, amikor a fővállalkozó, megbízó helyett mi kerestünk, foglalkoztattunk például festőt, gipszkartonost, villanyszerelőt, darust annak érdekében, hogy az építkezés befejeződjön és mindenki megkapja a szerződésében foglaltakat.

■ *Az utóbbi időben számos helyen, oktatási intézmények támogatásánál, kiállításokon tűnik fel az ENSI Kft. neve. Ez a kivitelező társaságok között nem túl jellemző, ti miért vagytok jelen ezeken az eseményeken?*

Nézzük meg a magyar építőipart! Egyértelmű, hogy népszerűsíteni kell a fiatalok körében! Ez egy küzdelmes és gyönyörű szakma. Az élet szinte minden üzleti területe megfordul itt: informatika, marketing, HR, jog, pénzügy, gazdaság, kereskedelem, vállalkozás, szerviz, minőségbiztosítás, gyártás, tervezés, bonyolítás, engedélyezés.

A fiatalok mindig hoznak új ötleteket, szemléletet. Nekik van egy bizonyos mértékű tisztaságuk, szakmailag még nincsenek rossz beidegződéseik, taníthatók, tehetségesek és hálásak. Szükségünk van rájuk, szükségünk van egymásra.

Egyik célunk a szakma megújítása, a mérnöki és a szakmunkásképzés frissítése, segítése, gyakorlati lehetőségek biztosítása.

■ *Fáradásaitoknak úgy tűnik meg is van az eredménye, hiszen a szakma 2014-ben az „Év Épületgépész Kivitelezője” megtisztelő címet szavazta meg a számodra. Milyen érzésekkel vetted át a kitüntetését?*

Nem csak nekem fontos ez az elismerés, hanem a velem együtt dolgozó kollégáknak is, mivel ez a csapat közös munkájának sikerét jelzi. Az, hogy én lettem nevesítve, az azért van, mert éppen nálam volt a karmesteri pálcá.

Alapvető emberi tulajdonság, hogy az ember örül, ha elismerően hátra veregetik. A kivitelezésben a hibákat könnyebb észrevenni, mert átadásakor a hiba ordít, a jól sikerült eredmény viszont természetes.

■ *Elismerést kapni jó dolog, de úgy érzem, hogy kötelezettséggel, elhivatottsággal is jár.*

A kollégáknak rangot jelent ebben a csapatban dolgozni. Az utóbbi időben mind munkakörnyezetben, munkamódszerekben, építési kihívásban, sikerekben sokat léptünk előre, ez egy nagyon pozitív elismerés. Szeretjük a kötelezettségeket és a kihívásokat, ezek nélkül nem érdemes a szakmában dolgozni.

■ *Sokan, amikor a hazai építőipar szereplőiről, az ott kialakult viselkedési, fizetési morálról formálnak véleményt, nem éppen felsőfokon nyilatkoznak. Miként vélekedsz a mostani, pillanatnyi helyzetről? Változott ez valamilyen irányban az utóbbi években?*

Szerintem sok tisztulás történt. Erre számítottunk már 2000-ben is. Már akkor évekre előre lehetett látni, hogy melyik kivitelezőknél vannak problémák. Ma szinte mindennek utána lehet nézni, így elkerülhető, hogy az ember olyan vállalkozókkal, fővállalkozókkal, megbízókkal szerződjön, akik esetleg tisztességtelenül viselkednek a piacon, vagy rossz állapotban vannak.

Az utóbbi öt-hat évben mi válogathattunk a lehetőségek közül, többször utasítottunk vissza megbízást. Az is egy módszer, ha az ember elismeri, hogy nem tudja elvégezni a munkát, nincs rá kapacitása, vagy nem elég felkészült a feladatot illetően.

en. Mindenáron felvállalni egy projektet, nem igazán jó megoldás. Tudni kell, hogy melyik pillanatban lehet nemet vagy igent mondani.

■ *Rólad, mint magánemberről igen keveset tudunk. Beavatnál bennünket, hogyan él a Németh család? Hogyan töltitek a szabadidőtöket? Hobbi, sport stb.*

Feleséggel és három fiammal (12, 15, 18 évesek) élek. Feleségem a hátszág, a hadtáp és a családi szórakozás középpontja. A két kisebbik gyereknel még gyúrjuk a kamaszkort. Van, amikor több a türelem, van, amikor kevesebb, ez is formál minket. A legnagyobb fiam három évig külföldön tanult, most élvezi, hogy itthon van a VMG-ben, mellette november-től az üzlet-társam lett. Középső fiam a Kürt Gimnáziumban tanul és a digit-man, társai-val éppen start-up ötletük megvalósításán dolgoznak, a

legkisebbik fiam pedig a kis Messi. Mind a három fiam futballozott különböző korosztályos egyesületeknél, szeretünk meccsre járni, a vasárnap pedig a családi foci derbi napja, amikor baráti családokkal rúgjuk a bőrt. Ebből a feleségem sem marad ki. Szeretünk utazni, ismerősökkel találkozni.

■ *Zárszóul szívesen kérdeznék rövidebb és hosszabb távú terveidről is!*

A családban most éppen azt az időszakot éljük, amikor a gyerekek pályát választanak. Ez komoly feladat, hiszen olyan szemléletet szeretnénk átadni nekik, hogy aszerint válasszanak maguknak pályát, hogy melyik foglalkozás állítja majd kihívások elé őket és rejt magában lehetőségeket, sikert, örömet.

Az ENSI-t illetően, Magyarországon szerintem jelenleg nagyon sok, szép, nagy beruházás van, amelyek szakmailag igazi kihívást jelentenek. Tárgyalás, illetve előkészítés alatt állnak ezek a lehetőségek.

-Pongrácz-